

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
Végzése**

Az ügy száma: Kfv.I. 35.104/2021/10.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró
Huszárné dr. Oláh Éva bíró;

A felperes: Felperes1
Cím2

A felperes képviselője: Dr. Antalvári István ügyvéd
Cím4

Az alperes: Nemzeti Adó-és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága
cím5

Az alperes képviselője: dr. Poledovits Anett kamarai jogtanácsos
Cím1

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes 23. szám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Veszprémi Törvényszék 9.K.700.167/2020/22. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 9. K. 700.167/2020/22. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozathozatalára utasítja.

A felek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének összegét fejenként 20.000 (húszezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az adóhatóság 2006. július 31-e óta végrehajtási eljárást folytat felperessel szemben. A végrehajtási eljárás során hatásköri összeütközést észlelve az elsőfokú adóhatóság 2010. december 20-án a végrehajtási eljárást a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi III. törvény (továbbiakban: Vht.) 4. § (1) bekezdésére figyelemmel átadta egy önálló bírósági végrehajtónak. Az átadó levélben 1.644.491, -Ft összegű tartozást tüntetett fel.

[2] 2016. augusztus 4-én érkezett a német adóhatóság behajtás iránti kérelme, amely 4.835.539, -Ft tőke és 703.155, -Ft késedelmi pótlék behajtására irányult. A német adóhatóság tájékoztatása szerint a német áfa hátralék végrehajtásához való jog elévülésének időpontja 2017. december 31. napja. Az elsőfokú adóhatóság 2016. augusztus 5-én tájékoztatta az önálló bírósági végrehajtót a német adóhatóság megkereséséről és kérte a végrehajtási eljárás lefolytatását erre a tartozásra is.

[3] 2019. november 5-én az elsőfokú adóhatóság észlelte, hogy a fennálló adótartozások – önkéntes befizetések, elévülés, illetve behajtás útján – 2017. augusztusában teljeskörűen megszűntek, emiatt az adóhatóságnak nincs követelése a felperessel szemben, ezért az 5980062012 számú végzésével a végrehajtási eljárást megszüntette. Az elsőfokú adóhatóság a megszüntetést kizárólag azzal indokolta, hogy a tartozás végrehajtásához való jog elévült. A végrehajtási eljárás megszüntetéséről az önálló bírósági végrehajtót is értesítette.

[4] Az eljárást megszüntető végzéssel szemben a felperes fellebbezést nyújtott be, amelyben elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az elsőfokú adóhatóság nem tett eleget az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 73. §-ban rögzített indokolási kötelezettségének, másodlagosan a végrehajtást megszüntető végzéshez nem kapcsolható észrevétellel élt egy földhivatali megkeresés kapcsán. A fellebbezés alapján az elsőfokú adóhatóság a végrehajtási eljárás megszüntetését 2019. december 2. napján visszavonta azzal, hogy a jogszabályoknak megfelelő végzés meghozataláról a későbbiekben intézkedik, ezzel egyidejűleg egy másik határozatával a végrehajtási eljárást felfüggesztette, majd a német adóhatóságot a követelés elévülésére vonatkozóan megkereste.

[5] A német adóhatóságtól 2020. január 24. napján érkezett válasz szerint a jövedelem letiltás foganatosítása és minden végrehajtási cselekmény a német szabályok szerint a követelés végrehajthatóságának elévülését megszakítja. Az elévülési idő megszakítása letiltás esetén mindaddig folytatódik, amíg azt fel nem oldják.

[6] A felperes mindkét (az eljárást megszüntető végzést visszavonó és az eljárást felfüggesztő) végzés ellen fellebbezést nyújtott be.

[7] Az alperes a 2234497215 számú határozatával az elsőfokú végzést helyben hagyta. Elismerte, hogy az elsőfokú adóhatóság végzése valóban nem tartalmazta az Air. 73. §-nak (1) bekezdése szerinti kötelező tartalmi elemeket, ugyanakkor rögzítette, hogy a felperesnek egy végrehajtási eljárása indult, függetlenül attól, hogy a végrehajtási eljárás alapjául szolgáló tartozások különböző esedékességek és különböző jogcímekből adódnak, a végrehajtási

eljárás megszüntetésére csak abban az esetben van lehetőség, ha a felperesnek egyáltalán nem áll fenn tartozása. Ekként a végrehajtás megszüntetéséről szóló végzés visszavonását ez a körülmény is indokolta.

[8] A németországi adótartozás elévülésével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a német adóhatóság 2016. augusztus 4-én érkezett megkeresésében azt a tájékoztatást adta, hogy az 2017. december 31-én évül el, azonban elévülési időt a végrehajtási intézkedés megszakítja, és az elévülési idő megszakítása mindaddig folytatódik, amíg a letiltást fel nem oldják. A felperesi érveléssel szemben a végrehajtás elrendelésére szabályszerűen került sor, mert rendelkezésre állt az egységes okirat, illetve jogszerűen intézkedtek a végrehajtás átadása kapcsán is.

[9] Számba vette a felperesnek különböző jogcímeken fennálló tartozásait és azok tekintetében azt rögzítette, hogy a felperes magyar adóhatóság felé fennálló tartozásai 2017. augusztusában teljeskörűen megszűntek.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[10] A felperes keresetében az eljárást megszüntető végzés visszavonását azért támadta, mert álláspontja szerint az adóhatóság a végrehajtási eljárást nem a jogszabályban előírt alaki és tartalmi követelményeknek megfelelő végzéssel szüntette meg. Hangsúlyozta, hogy a magyar adóhatóság felé fennálló tartozásai fizetés folytán megszűntek, míg a német adóhatóság felé fennálló tartozás behajtásáról a magyar adóhatóság nem intézkedhetett volna, miután behajtási intézkedésre irányuló megkereséshez a megkereső állam nem csatolta a megkereső államtól eltérő tagállamban való behajtási és biztosítási intézkedések kizárólagos alapját képező, az adó és egyéb közterhekkel kapcsolatos nemzetközi közigazgatási együttműködés egyes szabályairól szóló 2013. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Aktv.) 4. § (4) bekezdés 10. pontjában írt végrehajtást engedélyező egységes okiratot. A törvényes előfeltételek hiánya ellenére a vele szemben kezdeményezett végrehajtás tehát jogsértő. Másrészről vitatta az önálló bírósági végrehajtó eljárását azon az alapon, hogy az Aktv. 27. § (2) bekezdése alapján kizárólag az állami adó- és vámhatóság rendelkezik hatáskörrel a végrehajtási cselekmények fogatosítása körében, így az nem kerülhetett volna átadásra az önálló bírósági végrehajtónak.

[11] Azzal, hogy a másodfokú végzés az eljárás megszüntetését valótlan felperesi kérelemre hivatkozással szüntette meg, a tisztességes, közérthető és a jogszabályi előírásoknak meg nem felelő végzést hozott, és az eljáró adóhatóság a végrehajtási ügyében igen lényeges körülményeket, információkat, utólag nem pótolható hatósági mulasztásokat igyekezett így elfedni. Arra is utalt, hogy nem megfelelően járt el az adóhatóság akkor sem, amikor az eljárást megszüntető végzését visszavonta, viszont nem hozott az eljárást lezáró törvényes hatósági döntést, hanem a végrehajtási eljárást felfüggesztette.

[12] Az alperes védiratában döntésében foglaltakat fenntartotta, s a kereset elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta, és az alperes 2234499989 számú végzését az elsőfokú adóhatóság végzésére kiterjedő hatállyal megsemmisítette és az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte.

[14] Nézete szerint nem állt az adóhatóság rendelkezésére a végrehajtást engedélyező egységes okirat, mert az adóhatósághoz csak egy megkereső formanyomtatvány érkezett, pedig az Aktv. és 2010/24/EU irányelv (továbbiakban: Irányelv) 12. cikk (1) bekezdéséből következően formanyomtatvány önmagában nem elegendő végrehajtás elrendelésére, ahhoz szükséges az az egységes okirat, ami kizárólagos alapját képezi a megkeresett tagállamban a behajtási és biztosítási intézkedéseknek. Nézete szerint lényeges körülmény az is, hogy az irányelv és ennek alapján ennek megfelelően az Aktv. is különbséget tesz a behajtási és biztosítási intézkedések között. Az Aktv. 32. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak biztosítják a biztosítási intézkedések foganatosítását, ha a végrehajtást engedélyező egységes okiratot a megkereső hatóság még nem állította ki. Ebből következően biztosítási intézkedést lehet foganatosítani egységes okirat hiányában, azonban behajtási intézkedést nem. Rögzítette, hogy az alperes által igazoltan ilyen egységes okirat nem érkezett, ebből következően jogszerűtlenül került elrendelésre a végrehajtási eljárás megindítása.

[15] Vizsgálta az Aktv. és az irányelv rendelkezései alapján azt is, hogy melyik hatóság jogosult a német megkeresés alapján a végrehajtás foganatosítására, és végső következtetése szerint azt kizárólag a magyar megkeresett hatóság, az állami adó- és vámhatóság hatáskörébe tartozott volna. Hangsúlyozta, hogy az Aktv. 2. §-a nem hatalmazza fel az adóhatóságot arra, hogy a 27. § (2) bekezdésében foglalt szigorú szabálytól eltérjen. Az Aktv.-nek a régi Art. szabályaihoz való viszonya a lex specialis-lex generalis viszonyban áll egymással, ekként az alperes nem hivatkozhat a régi Art. 146. § (4) bekezdésére az Aktv.-vel szemben, mivel uniós jogi rendelkezésről van szó, azt nem lehet más magyar jogi rendelkezéssel felülmúlni. Erre figyelemmel jogszabálysértő volt az önálló bírósági végrehajtó megkeresése a végrehajtás érdekében.

[16] Megállapította az Air. 6., 7 §-ban foglalt alapelvek – a tájékoztatási kötelezettség az adózói jogok gyakorlásának előmozdítására, közérthetőség elve-sérelmé, valamint a szakszerű és hatékony eljárás elve sem érvényesült. Rögzítette azt is, hogy a bíróságnak nem állnak elegendő adatok rendelkezésére a végleges döntés meghozatalára, miután nem tudta tisztázni, hogy 2016. augusztusában az adóhatóság rendelkezésére állt-e a végrehajtást engedélyező egységes okirat. Álláspontja szerint a német adóhatóság megkeresésével kell tisztázni ennek meglétét, vagy hiányát. Így az elévülés vizsgálatának előkérdése az a feltáratlan körülmény, hogy a német megkereső hatóság egységes okiratot küldött-e, az elveszett, vagy nem veszett el, vagy nem érkezett meg, vagy nem akarták megküldeni. Amíg nincs egységes okirat, addig behajtási intézkedéseket sem lehetett volna azonban foganatosítani.

[17] Megállapította, hogy a felperes megállapítási keresetet terjesztett elő, azonban a perben a bíróság a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján megsemmisítő döntést hozott, mivel a megelőző eljárás lényeges szabályainak megszegésével okozott jogsérelem a perben nem volt orvosolható, mert a tényállás oly mértékben feltáratlan, hogy a bíróság nem tudja eldönteni azt a lényeges kérdést, ami a felperes keresetében felmerült, hogy egyrészt vele szemben az adóvégrehajtást nem lehetett volna megszüntetni, mivel az adóvégrehajtás az egységes okirat hiányában a német megkeresés alapján meg sem indulhatott volna, másrészt a megszüntetés jogcímét helyesen határozták meg, és a döntést indokolják. Ez csak akkor lesz eldönthető, ha tisztázzák a hiányzó körülményeket és egyeztetési eljárást folytatnak le a megkereső hatósággal. Arra is utalt, hogy az önálló bírósági végrehajtó a német követelés

alapján jogszerűen intézkedést nem foganatosíthat, minden eddigi ezzel kapcsolatos önálló bírósági végrehajtói intézkedés jogalap hiányában történt, ezért az adóhatóságnak az önálló bírósági végrehajtóval és a felperessel is el kell számolnia.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[18] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság új eljárásra, és új határozathozatalára történő utasítását kérvényezte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg az ítéleti tényállást, miután a német illetékes adóhatóság megkereséséhez a végrehajtást engedélyező egységes okiratot csatolta. Utalt arra, hogy a nemzetközi behajtási intézkedés iránti megkeresések és az egyes államok közötti kapcsolattartás nem papír alapon zajlik, hanem az Európai Unió Bizottsága által kialakított elektronikus felületen. Ebből adódóan pedig a behajtási megkeresések alapjául szolgáló dokumentumok nem papír alapon léteznek, azok minden esetben elektronikus iratok, amelyek az azt támogató informatikai rendszerben „léteznek fizikailag”. A rendszerből kinyomtatott dokumentumok tehát mindig az adott informatikai rendszernek megfelelő nyomtatási képet mutatnak. Az informatikai rendszer működésének sajátossága, hogy a megkeresés és a végrehajtást engedélyező egységes okirat kizárólag együtt hozható létre, kizárólag együtt összekapcsolva továbbítható, vagyis fogalmilag sem merülhet fel, hogy a megkeresett tagállami hatósághoz érkezik egy behajtási megkeresés, de a végrehajtást engedélyező egységes okirat nem.

[19] A végrehajtást engedélyező egységes okirat egyértelműen feltünteti, hogy a kibocsátás időpontja 2016/07/04, vagyis az létezett és a megkereséssel egyidejűleg a magyar megkeresett adóhatóság részére átadásra került. Annak, hogy az egységes okirat kinyomtatására, papír alapon történő megjelenítésre ténylegesen mikor kerül sor, az eljárás jogszerűsége szempontjából nincs jelentősége, a hatályos jogszabályok nem írnak elő kinyomtatási, a végrehajtás megindítását megelőző közlési kötelezettséget. Az egységes végrehajtási okiratot a Törvényszék rendelkezésére bocsátottak, így jogszabálysértő az az ítéleti megállapítás, hogy ilyen egységes végrehajtási okirat ne létezett volna.

[20] Tévedett a bíróság az önálló bírósági végrehajtónak történő átadás jogszerűségét illetően is. Az ügy átadás jogalapja nem a régi Art. 146. § (4) bekezdése, hanem Vht. 4. §-a volt. A régi Art. 146. § (4) bekezdése az adóhatóság döntésétől tette függővé, hogy a végrehajtási ügyet átadja-e önálló bírósági végrehajtónak, vagy sem, addig a Vht. 4. §-a hatásköri összeütközést rendez oly módon, hogy a közigazgatási és bírósági végrehajtás ütközése esetén a közigazgatási szerv végrehajtási hatásköreit megszünteti és elrendeli a közigazgatási végrehajtási ügy kötelező átadását az önálló bírósági végrehajtó részére.

[21] A kérdés tehát az, hogy abban az esetben, ha egy olyan adós ügyében érkezik az adóhatósághoz az Aktv. szerinti megkeresés, mely adós vonatkozásában az adóhatóság a Vht. 4. §-ban foglalt rendelkezésre figyelemmel elveszítette végrehajtási hatáskörét, a végrehajtási cselekményeket ki foganatosíthatja.

[22] Az alperes álláspontja szerint ebben az esetben az adóhatóság helyett a közigazgatási végrehajtási hatáskört megszerző önálló bírósági végrehajtó jogosult a végrehajtás

lefolytatására. Az Aktv. 27. § (1) bekezdése értelmében a tagállami követeléseket a belföldi követelésekkel azonos módon kell kezelni, vagyis a tagállami követelés végrehajtása Magyarországon ugyanúgy közigazgatási végrehajtás keretében történik, mint a belföldi adótartozások végrehajtása. A Vht. 4. §-a szerinti hatásköri összeütközés akkor keletkezik, ha ugyanazt a vagyontárgyat közigazgatási és bírósági végrehajtás során is lefoglalják, így amennyiben megállapítást nyer, hogy az Aktv. szerinti követelés érvényesítése során lefoglalt vagyontárgy bírósági végrehajtás keretében is lefoglalásra került, az adóhatóság végrehajtási hatásköre megszűnik, s az eljárást bírósági végrehajtás útján kell tovább folytatni.

[23] Az alperes kifogásolta azt is, hogy az ítélet nem adott arra választ, hogy a hatásköri kérdés mennyiben érintette a felülvizsgálat végrehajtás megszüntetése tárgyában hozott végzés fellebbezés alapján visszavonó végzés jogszerűségét. Nézete szerint az elsőfokú bíróság a közigazgatási jogvita kereteit szétfeszítve nem kizárólag az első- és másodfokú adóhatósági végzés, hanem az adóssal szemben lefolytatott végrehajtás egészének jogszerűségét vizsgálta felül. A közigazgatási per azonban nem jelent teljeskörű törvényes felülvizsgálatot, az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemről kizárólag a közigazgatási jogvita relációjában dönthet. Az elsőfokú bíróságnak össze kellett volna kapcsolnia az általa relevánsnak gondolt jogszabályhelyeket a konkrétan felülvizsgálandó alperesi végzéssel, annak érdekében, hogy meghatározza melyik jogszabályt alkalmazta tévesen a hatóság. Erre azonban az ítéletében nem tért ki.

[24] A bíróság ítélete az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő, mert figyelmen kívül hagyta, hogy a közigazgatási perben a közigazgatási hatóság által hozott és indokolt döntéseket vizsgálta felül, ami egyszersmind azt is jelenti, hogy indokolásának ki kell térnie a közigazgatási döntés indokaira, szükség esetén azok cáfolatára. Az ítélet érdemben sem az első-, sem a másodfokú végzésben részletezett normákon alapuló döntés jogszabályoknak történő megfelelését nem tudta megingatni.

[25] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban való fenntartását indítványozta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[26] Az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

[27] A Kúria a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. tv. (Kp.) 115.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108.§ (1) bekezdésének, továbbá a Kp. 120.§ (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, a rendelkezésre állt iratok és bizonyítékok alapján vizsgálhatta felül. A Kúria az eljárásban nem a kereset ismételt elbírálását, illetve a közigazgatási döntés ismételt felülbírálatát végzi, ezért nincs helye bizonyítás felvételének, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján vizsgálja, hogy a jogerős ítélet megfelel-e a kérelemben megjelölt jogszabályoknak [Kp. 120. § (5) bekezdés].

[28] A Kp. 85. §-a értelmében a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között, és – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján vizsgálja. A Kp. 85.-86. §-a helyes értelmezése szerint a bíróság döntésénél kötve van a felperes keresetéhez. A korábbi (a

polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény) szabályozás szerint is így volt, ezért a kimunkált elvek és joggyakorlat a lényegét tekintve továbbra is irányadónak tekinthető. A Legfelsőbb Bíróság 2/2011. (V.9.) KK véleményében rámutatott, hogy a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni. A felperes által megjelölt jogszabálysértés szabja meg a bíróság számára azokat a korlátokat, amelyek között a bíróság a közigazgatási határozatot felülvizsgálhatja. A közigazgatási perben a kereseti kérelem nem általában vonatkozik a közigazgatási határozat felülvizsgálatára, hanem a felperes meghatározott irányú felülvizsgálatot kér. A bíróság a közigazgatási perben nem teljes körű felülvizsgálatot végez, ezért nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a fél a közigazgatási határozat felülvizsgálatát milyen okból és milyen tartalommal kéri (EBH 2016.K.10.).

[29] A fellebbezés a végrehajtási eljárást megszüntető végzés visszavonását arra figyelemmel támadta, hogy a végrehajtást nem időben, az általa történt önkéntes befizetések dátumaira tekintettel szüntették meg, illetve vitatta a behajtási jogsegély keretében elrendelt végrehajtási eljárás jogszerűségét, illetve azt kérte, hogy tárja fel az adóhatóság, hogy annak elévülése okán helye van-e megszüntetésnek. Ezen túlmenően az önálló bírósági végrehajtó bevonását azért kifogásolta, mert álláspontja szerint a német adótartozás végrehajtása az adóhatóság hatáskörébe tartozik ezért a bírósági végrehajtó költségeinek viselésére nem köteles. Az alperes az Air. 127. § (1) bekezdésére figyelemmel a megtámadott végzést teljeskörűen megvizsgálta, de hangsúlyozottan reagált a felperes fellebbezésében írtakra.

[30] A felperes keresetében azzal érvelt, hogy a végrehajtás megszüntetéséről teljesítéseire figyelemmel és amiatt kellett volna elrendelni, mert a német behajtási jogsegély előterjesztésére nem az irányelv és Aktv. rendelkezései alapján került sor, így ez alapján vele szemben végrehajtás folytatásának nincs helye.

[31] A fentiekben írtakra figyelemmel nem ért egyet a Kúria azzal az alperesi érveléssel, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemtől elszakadva, a közigazgatási jogvita kereteit szétfeszítve nem kizárólag az első- és másodfokú adóhatósági végzés, hanem az adóssal szemben végrehajtási eljárás egészének jogszerűségét vizsgálta, hiszen a felperes keresetében ezen kérdések mentén vont a kétségbe a végrehajtási eljárást megszüntető döntés visszavonásának jogszerűségét. Abban viszont egyetért a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság nem volt tekintettel arra, hogy milyen döntés felülvizsgálatáról volt szó és annak kereteit túllépve döntött a jogkövetkezmények alkalmazásáról.

[32] Jogszerűen vizsgálta tehát az elsőfokú bíróság a német behajtási jogsegély iránti kérelem és annak alapján elrendelt végrehajtási eljárás menetét, de a Kúria álláspontja szerint tévedett mikor arra következtetésre jutott, hogy nem került kiállításra a végrehajtást engedélyező egységes okirat. Az alperes 2020. szeptember 24.-én érkezett beadványához csatolta a végrehajtást engedélyező egységes okiratot, melynek kibocsátási dátuma 2016/07/04. napja volt. Annak tartalmi vizsgálata alapján megállapítható, hogy az mindenben megfelel az Irányelv 12. cikk (1) bekezdés a-c) pontjaiban és az Aktv. 4. § (4) bekezdésének 10. pontjában írtaknak, kiterjed mindazokra az információkra, amelyeket ott felsorolnak. Sem az Irányelv, sem pedig az azon alapuló Aktv. formakényszerszerűen nem tartalmaz, vagyis nem szabja meg az okirat kinézetét, alakját, de rögzíti annak tartalmi elemeit és ha ezek hiánytalanul fellelhetők a dokumentumban, akkor azt végrehajtást engedélyező egységes okiratnak kell minősíteni. Téves az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a beterjesztett

dokumentum csupán egy formanyomtatvány, az teljesíti az Irányelv és az Aktv. előírásait, vagyis végrehajtást engedélyező egységes okiratnak kell tekinteni.

[33] Nem osztja a Kúria azt az elsőfokú bírósági álláspontot sem, hogy az önálló bírósági végrehajtó hatáskör hiányában járt el, miután az Irányelv 13. cikke értelmében a megkeresett tagállamban történő behajtás céljából bármely behajtási megkeresés tárgyát képező követelést úgy kell kezelni, mintha az a megkeresett tagállam követelése lenne. A megkeresett hatóság a megkeresett tagállamnak az azonos adókra vagy díjakra – vagy ennek hiányában a hasonló adókra vagy díjakra – irányuló követelésekre alkalmazandó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezései értelmében ráruházott hatáskör és eljárások keretében jár el, kivéve, ha ez az irányelv másképp rendelkezik. Az Aktv. 27. § (1) bekezdéssel ezzel összhangban akként rendelkezik, hogy a megkereső hatóság behajtás iránti megkeresésével érvényesített követelését - a (2) bekezdésben foglalt eltérésekkel - a belföldi követeléssel azonos módon kell kezelni a behajtás iránti megkeresés teljesítése során. Erre figyelemmel a Vht. 4. §-a alapján a hatásköri összeütközés miatt törvényesen került sor az adózási végrehajtási ügy kötelező átadására. Megjegyzi ezzel kapcsolatban a Kúria, hogy a végrehajtást megszüntető végzés visszavonásának jogszerűségi elbírálásakor tévesen tulajdonított ennek jelentőséget az elsőfokú bíróság, hiszen, az, hogy melyik végrehajtó jár el, nem befolyásolja azt a körülményt, ami végső soron a jogvita tárgyát képezi, vagyis helye van-e a végrehajtás megszüntetésének vagy sem és az ezt visszavonó határozat törvényes-e. Az elsőfokú bíróság tehát szem elől tévesztette, hogy milyen döntés bírói felülvizsgálatát kérte a felperes.

[34] A Kúria a jogszabálysértő elsőfokú ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdés a.) pontja alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja. Az új eljárásban a felülvizsgálattal támadott végzés jogszerűségéről a felperes keresete mentén annak figyelembevételével kell dönten, hogy van végrehajtást engedélyező egységes okirat, és az alperesi végzés szerint végzése meghozatalakor- felperes által sem vitatottan- 3.751.517 Ft tartozás állt fenn.

A döntés elvi tartalma

[35] Az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló Tanács 2010/24 EU irányelve, és az azon alapuló Aktv. formakényszerszerűen nem tartalmaz, nem szabja meg az okirat kinézetét, alakját, ugyanakkor rögzíti annak tartalmi elemeit és ha ezek hiánytalanul fellelhetők a dokumentumban, akkor azt végrehajtást engedélyező egységes okiratnak kell tekinteni.

Záró rész

[36] A felek felülvizsgálati perköltségének összegét a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 110. § (3) bekezdése alkalmazásával a Kúria csak megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

[37] A felülvizsgálati eljárásban tárgyalás tartását egyik fél sem kérte, és mivel a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 100. § (5) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni, a 120. § (5) bekezdése pedig a bizonyítást zárja ki, nem merült fel tárgyalás tartásának szükségessége. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el, és a Kp. 120. § (5) bekezdésének megfelelően az iratok alapján döntött.

[38] A végzés elleni további felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. április 29.

Dr. Hajnal Péter s.k. a tanács elnöke; Dr. Heinemann Csilla s.k. előadó bíró; Huszárné dr. Oláh Éva s.k. bíró